

sidde temmelig upaaagtet med sine egne Tanker. Kun Inger kunde ikke undgaa at mærke hans sære Aandsfraværelse. Hun havde — forresten langt fra med sin gode Vilje — faaet Plads ved Siden af ham; og da hun havde sin Fader paa den anden Side, var hun saa at sige henvist til hans Underholdning.

Skraas overfor sad Moderen, hvis tankefulde Øjne i Smug bevogtede dem, indtil Præstens Opørømthed gav hendes Aarvaagenhed et andet Virkefelt.

Der havde nu heller ikke været nogetsomhelst at iagttage hos dem. Pers Høflighed var saa tvungen, at Inger — om han ikke i Forvejen havde indtaget hende netop ved sin Hensynsfuldhed — vilde have haft god Grund til at føle sig krænket. Nu vakte hans Adspredthed nærmest en lille Munterhed hos hende. Hun kunde ikke lade være med at more sig over at se, hvilken Anstrengelse det undertiden voldte ham at samle sine Tanker om en saa ligefrem Ting som at række hende et Saltkar eller tage mod en Syltøjsassiet. Under hele den første Del af Maaltidet var hun ualmindelig livlig, og hendes Tunge-spids var idelig paafærde med den lille hastige Bevægelse henover Overlæben, der vanemæssig ledsagede hendes Smil.

Saa faldt det hende tilsidst ind, at han maatte have faaet en eller anden ubehagelig Meddelelse,